

[Chr. Madsen.]

LO og arbejdsmarkedsrådet under den sidende regering vil godkende det, som de gjorde det under den forrige regering. Det er jo et spørgsmål om tillid til den politik, der føres fremover — om man tør gå med til at flytte anvisningen over til det offentlige.

Dette at flytte kontrol og anvisning over til et offentligt organ motiverer man med, at når det offentlige betaler størsteparten af understøttelserne, skal det offentlige også have bestemmelsesret og kontrollere, hvornår pengene udbetales, og hvordan hele anvisningen foregår. Det er egentlig en mærkelig motivering, for med de anvisningsforhold, man har haft igennem mange, mange år, er der løst en lang række opgaver. Lad mig bare nævne, hvad alle ved, at der er flyttet omkring 150.000 mennesker fra land til by, og der er kommet nye årgange. Alle disse mennesker er placeret inden for industrien, og det har der ikke været væsentlige vanskeligheder ved. Den anvisning, der her er foregået, har forbundene fortrinsvis selv betalt; det offentlige har altså ikke haft nogen udgifter til den store anvisning, der er foregået i de senere år.

Man bruger også den motivering for at flytte kontrol og anvisning til det offentlige, at der skal være mere bevægelighed på arbejdsmarkedet. I nogle situationer har det været sådan, at man i visse områder her i vort land manglede arbejdskraft. Der har været udtrykt mange forskellige tanker i den forbindelse, og det har været antydnet, at de mennesker, der gik arbejdsløse andre steder i landet, ikke var interesseret i at modtage en anvisning om arbejde. Men hvis man skal flytte arbejdskraft, må man tilbyde den ledige arbejdskraft mulighed for at flytte. Der må være et tilbud, det skal ikke være en tvangsflytning. Men de tilbud, vi har haft mulighed for at give her i landet, ligger slet ikke på linje med, hvad man tilbyder i andre lande, hvor det også er nødvendigt at flytte arbejdskraft, endda i større stil end her i Danmark. Jeg tænker på forholdeneovre på den anden side af Sundet.

Der skal altså tilbydes. De tilbud, vi hidtil har haft i vor lovgivning, er tilbud om flyttehjælp, hjælp til dobbelt husførelse og hjælp til betaling af boligandel. I det

nye lovforslag tales der som noget nyt om, at der kan ydes etableringshjælp; men der står ganske vist tilføjet i paragraffen, at det er arbejdsdirektøren, der skal bestemme de nærmere enkeltheder herved.

Vi mener, at sådanne tilbud ikke er tilstrækkelige. Det må stå klart og tydeligt, hvad den pågældende kan få, hvis han flytter fra et område til et andet. Hvorfor skal det ikke stå lige så klart og tydeligt i arbejdsanvisningsloven, som det til eksempel står i tjenestemandens loven, at når det bliver forlangt, at man skal flytte, skal man have den og den erstatning og de og de muligheder derfor? Der må da være en vis lighed for loven også på det område. Men det skriver man altså ikke. De tilbud, man før har kunnet give, og de tilbud, man vil give fremover, er efter vor mening alt for ringe; på det grundlag kan man ikke flytte folk.

Derimod er der en ting, som man vel ikke kan fastsætte i en lov. Det er det store spørgsmål: er der boliger til de mennesker, der skal flytte fra et område til et andet? Hvis de ikke er til stede, kan man naturligvis ikke flytte til eksempel forsørgere. En forsøger, der f. eks. flytter fra det nordjyske område, hvor man på mange måder har lagt pres på folk for at få dem til at flytte, kommer her til hovedstaden, men finder ikke nogen lejlighed og skal bo under urimelige forhold, hvilket koster mange penge. Den pågældende kan ikke være interesseret i at flytte til et sådant område, fordi leveforholdene for ham bliver uantagelige.

I andre lande — og her tænker jeg igen på Sverige — tilbyder man folk noget, når de flytter. Der betaler man simpelt hen for at få dem til at flytte. Når tilbuddet er af den art, er det da ganske klart, at man kan få flyttet folk, når det er nødvendigt. Men det indeholder det nuværende lovforslag ikke ret meget om. Der står en hel del i et bilag til lovforslaget om, hvordan det er andre steder; og hvordan satsene er andre steder, men det står ikke i lovforslagets paragraffer.

Med hensyn til omdannelse af tilsynsrådene til arbejdsnævn sker der det samme. Der står en hel del tiltalende i bilag til lovforslaget, men det står ikke i paragrafferne. Jeg tror, det er rigtigt at gennemføre